

dengang; men jeg tør ikke haabe, at denne Anskuelse just skal finde nogen stor Tilslutning her i Thinget, og jeg skal derfor ikke længere dvæle derved. Jeg skal blot tilføie, at jeg fuldkommen anerkjender, at der paa mange Steder i Landet kan være god Grund til at vedligeholde Segnene, og endogsaa til betydeligt at udvide dem, men dette maa jo være en Sag, som i disse Egne er almindelig anerkjendt, og jeg troer, man kan indskrænke dens Fremme til at gaae for sig ad Frivillighedens Vej. — Hvad der nærmest har foranlediget mig til at tage Ordet, er ogsaa et Par Punkter, som jeg tillod mig at omtale ved Sagens første Behandling, nemlig Bestemmelsen i § 3 om Hegnspligten for de mindre Lodsieiere. Jeg fandt, at det var en Mangel ved Lovforslaget, at der ikke deri var værnet om disse Lodsieieres Interesse. Det ærede Udvalg har stillet et Ændringsforslag, som nu er bortfaldet; det tilfredsstillende mig ikke, men derimod troer jeg, at det af Indenrigsministeren til § 3 stillede Ændringsforslag tilstrækkelig varetager de Interesser, jeg havde for Die, og jeg skal derfor tillade mig at stemme for det. — Det andet Punkt, jeg ved Sagens første Behandling omtalte, er Bestemmelsen i § 11 om Grundeierens Rettighed ligesoverfor Veivæsenet til at fordre, at dette skal tage halvt Hegn mod dem. Det stillede sig dengang for mig, som om man ikke derved paalagde Veivæsenet nogen uforholdsmæssig eller unaturlig Byrde. Veivæsenet maa jo være forpligtet til paa bedste Maade at værne om Veienes Fred, og det er ganske vist, at denne kan være i høi Grad udsat for Fare fra de paagrændsende Lodsieieres Side. Efter den bestaaende Lovgivning have Landeveisgrøfterne jo hidtil været ansete for lovligt Hegn, men dette bortfalder jo efter Lovforslaget, og Veibestyrrelserne ere saaledes henviste til den almindelige Fredningslovgivning. Det kan nu være heelt vanfskeligt for Veibestyrrelserne at optage Creaturer og føre Bevitis for Brud paa Veifreden efter den bestaaende Lovgivning, saaledes at der vistnok paa mange Steder kan være Anledning for Veivæsenet selv til at onske en bedre Beskyttelse af Veiene; men, dersom det er Tilfældet, saa maa Veivæsenet jo ogsaa være forpligtet til at tage Deel i de derved foranledigede Udgifter. Min Opmærksom-

hed er endvidere blevet henledet paa, et Forhold, som finder Sted mange Steder i Landet paa Biveiene, idet man i den senere Tid der har bortsolgt Græsset, der groer paa Veikanten. Denne Foranstaltning Hensigtsmæssighed i og for sig maa jeg anerkjende, den er det virksomste Middel til at hindre Løring af Creaturer paa Veirabatterne, hvilket ødelægger Veien og afstedkommer betydelig Fare for de Veisfærende; men paa den anden Side kan denne Foranstaltning rigtignok af vedkommende Sogneraad blive gennemført paa en saadan Maade, at den kan afstedkomme stort Besvær for de tilgrændsende Lodsieiere. Ved nærmere Overveielse maa jeg saaledes anerkjende, at Lovudkastets § 11 rimeligvis her har truffet det Rette, og jeg skal saaledes tillade mig at stemme imod det af Udvalget til denne Paragraph stillede Ændringsforslag.

J. Jacobsen: Skjøndt jeg for mit personlige Vedkommende kunde være meget interesseret i, at § 11 blev staaende, saa troer jeg dog, at det er en for stor Byrde, som derved lægges over paa Communerne. I ethvert Tilfælde savner jeg i Paragraphen, hvis den skal blive staaende, en Bestemmelse om, hvorvidt den tilgrændsende Eier eller Bruger, som i Fortiden har sløiset et Hegn, der stod der, men som ikke passede for ham, nu vilde kunne fordre sig et mere tidsvarende Hegn opført.

Indenrigsministeren: Det er egentlig den af den ærede 5te Landssthingsmand for 3die Areds (J. Jacobsen) nu fremsatte Indvending imod Bestemmelsen i § 11, hvilken Indvending ogsaa er fremkommen for mig i selve Udvalget, som har gjort min Modstand imod Udvalgets Forslag noget svagere, idet jeg har erkjendt Rigtigheden af denne Indvending. Jeg skulde derfor være meget villig til, naar man overhovedet vilde gaae ind paa at opretholde § 11, at søge denne Mangel ved denne Paragraph afhjulpen, altsaa ved en Tilføining om, at denne Ret til at fordre Hegn af Veiene ikke skal kunne gjøres gjældende af den, som paa den Tid, da Loven udkommer, har et selvstændigt Hegn